

Fabrikdrift m. m. af 29de Decbr. 1857 § 11 opstillede Betingelse, at den Paagjældende findes skyldig til Straf (paa Vren eller) af offentligt Arbejde, hverken i sig selv vilde være hensigtsmæssig eller vel stemmende med Grundsatningerne i den nævnte Lov angaaende Næringsforholdenes Ordning.

Til 28de Kapitel.

(Om Falskmüntneri, Esterkriven og Forfalskning af Dokumenter og andet Falsk.)

Der har i Kommissionen været nogen Tvivl om, hvor man rettest skulde give Materien om Falskmüntneri sin Plads i Straffelovudkastet. I Erkendelse af, at det særligt Oualificerende ved denne Forbrydelse ikke just maa søges i en Forsyndelse imod Statshøiheden eller en Forgribeelse paa Majestætsrettighederne (hvorum der i hvert Fald ikke kan være Tale med Hensyn til Eftergjøreelse af Bankedler, saalidt som ved fremmede Penge), men snarere i dens store Færlighed saavel for de enkelte Medlemmer af Samfundet som for Creditvæsenet i Almindelighed, samt i Betragtning af, at der er en vis Forbindelse imellem Mynthforfalskning og Forfalskning af Statspapirer og videre imellem den sidstnævnte og Forfalskning af andre offentlige saavel som af visse private Dokumenter, hvilket Falsk dog ikke hensigtsmæssigt kan udrydes af Materien om Dokumentfalsk i Almindelighed, ligesom det synes naturligt at knytte de ikke mange eller vidtløftige Bestemmelser om andet Falsk til Fremstillingen af den nævnte qualificerede Art af Falsk, — har man imidlertid forenet sig om at henføre Materien om Falskmüntneri til det almindelige Kapitel om Falsk, idet den dog stilles i Spidsen af dette Kapitel og særligt nævnes i sammes Overskrift. Ligesom i Fd. 11te April 1840 har man troet at burde stjelne imellem Eftergjøreelse eller Forfalskning af Landets egne eller af fremmede Penge, deels paa Grund af, at

Betalingsmiddel, deels paa Grund af at Eftergjøreelse eller Forfalskning af dem har eller kan have en ganske anden Betydning med Hensyn til Forskyrrelsen af Landets Creditvæsen end Eftergjøreelse eller Forfalskning af fremmed Mynth. Med den nævnte nugjældende Forordning (og bl. A. den norske Straffelov Kap. 11 § 8 ff.) har man fremdeles fundet Føie til i Henseende til Straffens Størrelse at gjøre Forskjel paa Eftergjøreelse og paa Forfalskningen. I hvorvel det derimod vistnok maa erkjendes, at Straffen for de her omhandlede Forbrydelser bør være meget alvorlig, og navnlig neppe tør blive ringere end Strafarbejde for den egentlige Høvedmand; har man dog, i Betragtning af det ringe Omfang og den isvrigt lidet farlige Maade, hvorpaa Falskmüntneri ikke sjældent udøves, meent, at der var Anledning til ikke lidet at nedsætte de i Fd. 1840 foreskrevne Straffe; og navnlig har man troet, at den laveste Grad af Straffen for den, der eftergjør danske Penge, bør nedsættes fra det i Fd. 1840 § 70 bestemte Minimum af 6 Aars Strafarbejde til Strafarbejde i 2 Aar, og de øvrige Straffebestemmelser sættes i Forhold dertil. Med Hensyn til Affattelsen af Udkastets §§ 260 og 261, af hvilke den første angaaer Eftergjøreelse og Forfalskning af danske og den anden af fremmede Penge, jfr. Fd. 1840 §§ 70, 73 og 74, bemærkes fremdeles, at Ordene „dansk Mynth“ i § 260 maae forståaas om gjældende Mynth eller Mynth, der er udpræget efter de bestaaende Regler og som derfor er lovlig gangbar, om der end, som undtagelsesviis Tilfældet med danske Guldmynter, ikke er nogen Forpligtelse til mellem Mand og Mand at tage en vis Mynth som tvungent Betalingsmiddel efter en vis Cours, hvormod en Eftergjøreelse af Mynth, der er indkaldt og sat ud af Kræft, om den end maatte vedblive at cirkulere, formeentlig maa betragtes som andet Falsk og ikke som Falskmüntneri. Da der for Tiden ikke her i Landet findes andre Pengerepresentativer end Nationalbankens Sedler, har man fundet det tilstrækkeligt kun at nævne disse; skulde der i Fremtiden komme andre Pengerepresentativer (hvortil, for at nævne et Exempel, de i sin Tid ifølge Fd. 5te Juni 1848 udstedte Creditbeviser formeentlig ikke kunde